

Szegediek filmje a repülőnapról

Öt éve tart az a rajongás, ami a szegedi filmet, Trabalka Istvánt minden alkalommal a kecskeméti repülőnapokra vonzza. A nemzetközi haditechnikai eseményről hagyományosan idén is filmet forgattak. Az alkotás operatőre és vágója a szintén szegedi Révész Zsolt volt.

Nyolcgépes kötelékben repült a török Turkish Stars, tíz géppel parádézott az égen az olasz Frece Tricolori csapata az idei kecskeméti repülőnapon. A látványos bemutatókat két szegedi filmes öröközte meg. *Trabalka István* szerkesztő-riporter ötödik éve jár vissza Kecske mértre.

Minden évben forgathattam Kecske mértre, négy évig különböző televíziós társaságokkal, idén pedig magánprodukcióban, *Révész Zsolt* operatőr-vágóval, dolgoztunk – mesélte Trabalka István, aki a repülés szerelmeseinek vallja magát. Bár ötödször járt a rendezvényen, még most is lélegzetelállítónak tartja, amikor a vadászgépek tíz méterre gurulnak el tőle, felszállnak, begyűjtik az utánégetőt, és a dübörgő hang szinte beszakítja a nézelődők dobhártyáját. Lenyűgözőnek tartja azt az erőt, amit ezek a gépek képviselnek. Nem csoda hát, hogy nagyon sok zenét használtak a filmben, főleg keményebb, rockos számokat „varrtak” a képek alá.

– Egy klippel kezdődik a harminc percesre vágott összeállítás. Interjút készítettünk a MIG 29-esen repülő *Szabó Zoltánnal* és *Molnár „Bagira” Gábor* vadászpilótával is – árulta el a filmről az alkotó. Trabalka szerint a svéddek, mióta megnyerték a vadászrepülő-tendert, már hazajárnak Magyarországra. A Gripen-bemutató nagy sikert aratott a több ezer néző körében. Annál is inkább érdeklődnek ez iránt a magyarok, mert a svéd gépek jövőre állnak hadrendbe.

A szegedi filmes hozzátette: többórnyi nyersanyagot készítették Révész Zsolttal. Azért döntöttek a 30 perces változat mellett, mert bele tudták sűríteni ennyi időbe a repülőnap színe-javát.

A filmet már bemutatta a szentendrei, valamint a veszprémi televízió, és a szegedi Party Tv után a Szegedi Városi Televízió is műsorra tűzi ma este fél 8-tól.

NYEMCSOK ÉVA

Jurionicsék Szegeden kívül Budapesten és Kecskeméten is játszanak

Napfényes balett-termet kaptak a táncosok

Már a tágas új teremben tréningeznek a Szegedi Kortárs Balett táncosai

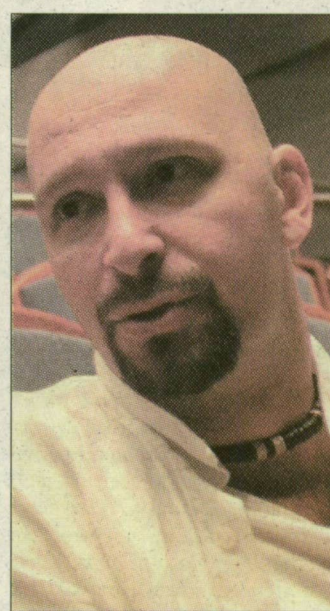
Fotók: Miskolczi Róbert

Európai színvonalú új otthonra lelt a felújított kasszínházban a Szegedi Kortárs Balett. Jurionics Tamás együttese ezekben a hetekben lakja be a teátrum legfelső szintjén kialakított új bázisát.

A nagyszínház pincéjében kialakított, neonvilágítású, szűk helyiség után már új otthonában, a kasszínház legfelső szintjén, a napfényes, tágas új teremben próbál a Szegedi Kortárs Balett. – Ideális rezidenciát kaptunk, fantasztikus a hatalmas balett-terem, amihez két öltöző is kapcsolódik. Ezenkívül az alatta lévő szinten két iroda is rendelkezésünkre áll majd, ezért a hónap végére teljesen átköltöztünk a nagyszínházból – mondja elégedetten az együttes vezetője, *Jurionics Tamás*. A hirtelen évadkezdés miatt, és mert nem volt igazi próbautazás, sok apróságon per-sze még változtatni kell. A balett-termet például úgy adták át, hogy egyetlen konnektort sem alakítottak ki. Hosszabbító kábel-ekkel kívülről kell hozni az áramot, hogy megszólalhasson a zene. Az óriási bukóablakokat nem lehet rendesen kinyitni, így a 8 centiméter széles réseken jöhet be a friss levegő, pedig táncosok számára fontos lenne, hogy minél jobban átjárja a termet. – Ezek az apró bosszúságok sem

árnyékolhatják azonban be a boldogságunkat, hogy európai körülmények közé kerültünk. Nemzetközi szinten is komoly értéket képvisel az új balett-terem, ami az elmúlt évek kálváriája után járt már a társulatnak. Nagyon hálásak vagyunk érte a városnak – teszi hozzá a koreográfus.

A táncosok az előző színidirektortól támadt konfliktusuk, és a színházból való kiebrudalásuk előtt öt évvel ezelőtt még negyven előadást tartottak évadonként Szegeden. Azóta az egész országban népszerűvé vált a társulat, Kecskeméten és Budapesten is rendszeresen játszanak. Ott is törzsközönségük alakult már ki. Hazatérve ebben az évadban harminc előadást terveznek Szegeden, tízet a nagy-, húszat a kasszínházban. Jurionics Tamás épp ideálisnak tartja ezt a számot, igyekezett úgy kialakítani a műsort, hogy minél sokrétűbb, változatosabb legyen. Egy-egy produkciót nem játszanak túl sokszor, inkább több darabot tartanak műsoron kisebb

Jurionics Tamás

előadásszámban, hogy a társulat sokszínűségét megmutathassák. Szeptember 22-étől láthatjuk Szegeden a Szentivánéji álmat, majd októberben a Carmina Buranát. Novemberben Jurionics rendezésében a szegedi szimfonikusokkal és az operatagozattal közösen különleges Bartók-estet mutatnak be a nagyszínházban,

amely két darabból, A kékszakálú herceg várából és a Táncszvitből áll. Decemberben a régi sláger, a Homo ludens kerül vissza a kasszínház színpadára.

– Szeretnénk újra erőteljesebben jelen lenni a város kulturális életében. Számítunk az egyetemistákra, fontosnak tartjuk, hogy megnyerjük a fiatalokat is a kortárs tánc számára. A társulatunk egy új taggal bővült: a Pécsen végzett *Szarvas Krisztina* szerződött hozzánk – árulja el Jurionics Tamás, aki úgy véli, társulatának és a városnak is jó, ha azt a pozíciót, amit elfoglaltak a hazai és a nemzetközi balettéletben, nem hagyják veszni. Ezért továbbra is fellépnek Budapesten, Kecskeméten és külföldön is. A Művészetek Palotájában a múlt évadban mutatták be a Tybalt című darabot, amit ebben a szezonban is játszanak. Ezt azért nem láthatja a szegedi közönség, mert olyan nagy a díszlete, hogy még a nagyszínházba sem férne be. Jurionics másik három koreográfiáját, a Carmina Buranát, a Csodálatos mandarint és az Atlantiszt is táncolja majd az együttes a magyar táncművészet új fellelőjében.

H. ZS.

Schmidt Andrea fotói

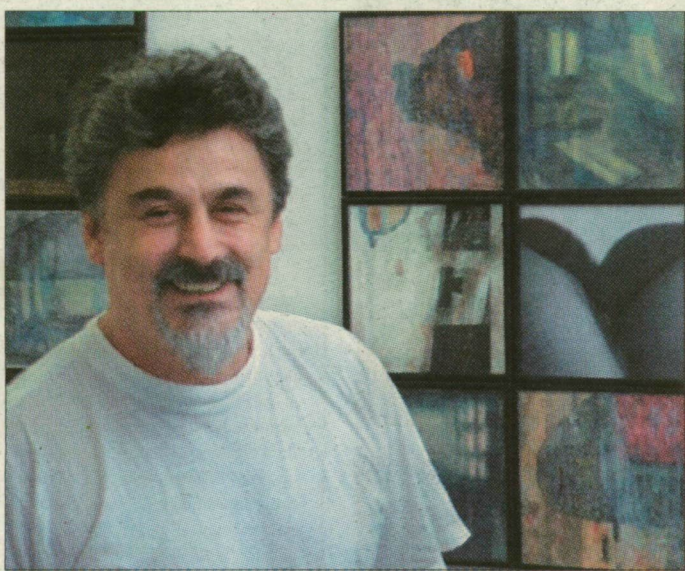
Lapunk munkatársa, Schmidt Andrea fotóriporter kiállítása nyílik meg ma délután fél 4-kor Ünnepünk címmel a szegedi Fekete Házban. A kiállítást Gyulay Endre megyés püspök és Panek Sándor újságíró ajánlja az érdeklődők figyelmébe. A tárlat október 9-éig tekinthető meg

Aranyi Sándor szeretné, ha a Plein Air megérné a harmincadik évét is

A festőművész szervező és szponzor egy személyben

Elsősorban szervezője, működtetője a csongrádi Plein Air-nek Aranyi Sándor festőművész, de ha kell – mint legutóbb – alkalmi szponzora is. A nemzetközi művészklub létrejöttét tizenöt évvel ezelőtt Szeged és Darmstadt testvérvárosi kapcsolatának eredménye volt, az alkotók közül többen visszajárnak. Aranyinak sokat jelent ez a közösség, épp ezért mielőbb szeretne találni egy fiatalt, aki szervezné, menedzserként irányítaná a vállalkozás hajóját.

A Plein Air atyjaként *Aranyi Sándor* festőművészt szokták emlegetni, aki akadályt, pénztelenséget, néha közönyt kikerülve évről évre megszervezte valahogy a nemzetközi tábor. Csongrádra, a csongrádi szponzorokra számíthatott mindig, Szeged, a „nagy testvér” mellett. Mit hozott az elmúlt tizenöt évben a Plein Air? Sok ismeretséget, barátságot, külföldi kollégákkal gyakori találkozást, utazásokat. A leglényegesebbek persze a barátságok. Bár-

A szegedi Csongrádi sugáruiti galériában és Csongrádon is otthon érzi magát Aranyi Sándor

Fotó: Bálint Gyula György

merre megy Európában, valahol szállással várja egy-egy barát. Ez kapcsolati tőke. Ami az anyagiakat illeti, más a helyzet.

– A most véget ért Plein

Air-nek én is alkalmi szponzora lettem, mivel kénytelen voltam zsebbe nyúlni, és kifizetni egy ötvenezres számlát – mondja Aranyi Sándor. – Azért reményke-

CSONGRÁD, A MÁSODIK OTTHON

Aranyi Sándor Budapesten született 1949-ben, Csongrádon élte gyermek- és ifjúkorát, Szegedhez 1977-től kötődik, mint tanár, tanszékvezető (SZTE JGYFK) és festőművész. Édesapja a Rajk-perhez kapcsolódó koncepciók politikai öröklet után, megszabadulva Rákosi börtönéből, Csongrádon telepedett le, mint a Szülőotthon alapító főorvosa. A Tisza-parti kisváros Sándor sorsát meghatározta: nem tud és nem is akar szabadulni tőle. Felesége rokonsága, a régi barátok, a Körös-toroki üdülőház is ide köti.

dek, mert eddig a támogatók pénzei előbb-utóbb mindig megérkeztek.

A festőművész azt mondja, valóban van igazság abban, hogy a csongrádi közösségbe azok kerülnek be, akikkel ő hosszú ideje kapcsolatban áll, s lehet azt mondani: ez egy félig-meddig zárt baráti kör.

– Akinek szeretem a munkáit, azt hívom, mert jó művésznek tartom, s ez a lényeg – mondja Aranyi. – A csongrádi művésztelepet is a barátaimmal együtt kezdtem szervezni. A barát szó kettős értelméről még valamit: a SzögArt Egyesületbe köztudot-

tan nehéz bekerülni, az alapszabály előírja, minősített többség kell hozzá, ellenszavazat nélkül. Ezért szoktuk mondani: a SzögArt és barátai. Akinek a munkásságát elismerjük, azt meghívjuk egy-egy kiállításra, ezt bizonyítja a legutóbbi temesvári tárlatunk, ahol velünk együtt több szegedi és pesti képzőművész bemutatkozhatott be. Ennyit a barátokról. Ugyanakkor minden alkalommal vannak újak is, vagyis a mi kis közösségünk nyitott a megújulásra, a felrészülésre. Kétévenként egy tanárt és egy diákját együtt hívjuk, ami a generációk közti kapcsolatot erősíti.

Másfél évtized az ember életében nagy idő lehet, ha történetileg szemlélve nem is az. A kérdésre, hogy a száz hazai és külföldi alkotó közül volt-e olyan, aki ennek a vállalkozásnak emberileg és művészeileg is oszlopává lett, Aranyi két személyt említ: a német *Volker Beyert* és az argentin *Miguel Epest*. Utóbbi azon gondolkodik, vesz egy kis házat, hogy sűrűbben jöhes-sen ide, ebbe a „kis Argentínába!”

Végül megkerülhetetlen a kérdés: fölserdült a Plein Air, Csongrádot jegyzi Európa-szerte, de lesz-e 30 éves évforduló?

– Ki tudja? Én szeretném – válaszolja sejtelmes mosollyal Aranyi, és gyorsan hozzáteszi:

– Szeretnék mielőbb egy ügyes utódot találni, aki szervezi. Talán jobb volna, ha nem szakmabeli, hanem menedzser lenne, aki még jobban irányítja majd ennek a vállalkozásnak a hajóját.

BÁLINT GYULA GYÖRGY